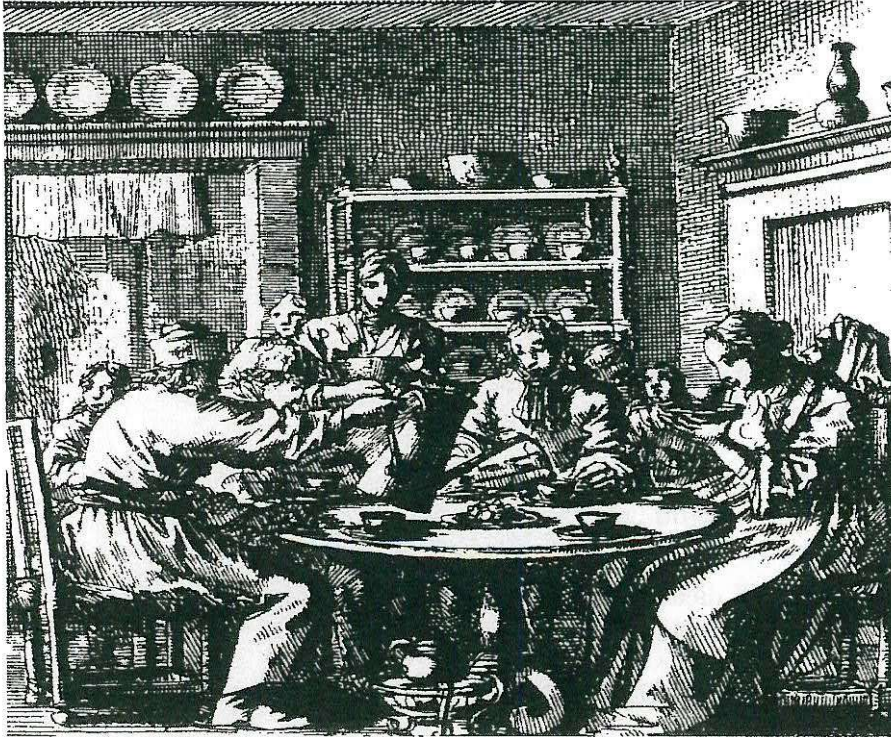

APENÖTJES ETTEN

Elken zoaterdagoawend, zo rond de klokke van zeuwen, was 't bieje oonze noodnoabers feest. 't Aarbeidersgezin Ten Hove schikken zich dan an de grote toafel in de wonkamer, vuur

't wekke ofsloetend ritueel, met zien allen apenötjes etten. De gemeudelijke, aaltied wearkende doarpsfiguur Oarnd-Jaan ten Hove, ziene slechzeende vrow Diene (dee in weazen 'n deens oetmaken) en eure drie wichter, vrowleu in 't ankommen, Annie, Mientje en Sientje. De kokosmatten wazzen op 'n klop-poal wes en 't hoes en 'n hof zaggen der fris en kaant oet.

Kort en good, 'n zundag was der in maakt. Zwoager Megelink, in wiede kontreajen bekend as "Stoeten Jaan", har krek bieje ziene lesten klaanten de weenkelwaare achter de deure hen zet. Goodvaste wazzen doar twee grote papieren toetens met grote apenötjes bieje, dee achter de greune schosteengedientjes eure tiedelijke plaatse kregen.

As alman kooke bieje de koffie of ranja har, kon 't etten angoan. 'n Grote toeten wörden op de toafel oeteschoed en elk nam zovöl-e an kon. Onmeunig lekker, dee grote gebraande, waarme apenöten. En mear döppen en der nen kleanen vuurroad van achter de bolle wangen opsloan. Wat lekker roeken, wat nen smak, wat ne gemeudelijke hoeselijke geneugte doar!

'k Was doar keend an hoes en moch vaake van dit feestelijke teneeltjen der wil an hebben. Apenötjes etten, onvergettelijk roeken en petretten oet miene zorgeloze keenderjoaren.

Johan G.J. Kwast.

Vuurbieje koomp nich wier